

Csúcstartó portál, új ötletek – lendületben a Fidelio

Internetes portál, adatbázis, ingyenes programmagazin, klub, és még számos dolog, amit a Fidelio szó takar. Mára nincs olyan zene iránt érdeklő ember – legyen laikus, vagy szakmabeli –, aki ne ismerné ezt a kiindulási pontot, amely néhány év alatt nélkülözhetetlen kommunikációs- és információs központtá nőtte ki magát. Zsoldos Dáviddal, a Fidelio Média Kft. ügyvezető igazgatójával két lapzárta között sikerült időpontot egyeztetniünk.

Zsoldos Dávid

– Milyen lapzárták esnek egybe ezekben a napokban?

– Az egyik a Fidelio Magaziné, amelynek most már a negyedik évfolyamában járunk. Ez évente tíz alkalommal, 25 ezer példányban jelenik meg, 64 oldalon. Nyáron összevont számaink vannak, így akkor végre nekünk is jut időnk pihenésre. A másik lapzárta a Műpa Magaziné: a Művészetek Palotájának nagyobb méretű, 64 plusz négy oldalas kiadványa nagyon kedves nekem, hiszen itt számos kiváló szerzővel dolgozhatunk együtt, akik egy-egy témáról hosszabb lélegzetű cikkeket publikálhatnak.

– A legtöbben a Fidelio online változatát ismerik. Mi született meg előbb?

– Elsőként az internetes tartalomszolgáltatás indult, 2002 őszén, és tulajdonképpen az egész rendszer erre épült. Itt a hírektől kezdve ajánlókon, adatbázisokon

át recenzióig sok minden található. Ezt követte 2003 őszén a Fidelio Magazin elindulása, amely alapvetően programmagazin, a kettő között pedig belekezdünk a Capriccio című műsorba, amelyet a radiocafé 98.6 hétfőnként este 9-től egy-egy órában sugároz. Ez egy klasszikus beszélgetős műsor, amit két nagyon jó barátommal, Fehér Zoltánnal és Nagy Bálinttal indítottunk újtjára, és Zoli halála óta ketten vezetjük. A Műpa Magazin tehát a negyedik komolyabb vállalkozásunk, ez tavaly ősz óta jelenik meg. Emellett másfél-két éve kezdtünk el különszámokat készíteni, kezdetben bátortalan vállalkozásként, de tavaly óta ez is beindult, hiszen tájékoztató jellegű prospektusra sok rendezvénynek van szüksége. Ma már túl vagyunk az egymillió nyomtatott és terjesztett különszámon – és ebbe a számba nem értendők bele a Fidelio rendszeres kiadványai. Készítettünk különszámot a Soproni Régi

Zenei Napoknak, a Budapesti Tavasz Fesztiválnak, vagy a Szabad Tér Fesztiválnak, de hozzájárultunk már ilyen módon az Operaház műsorának terjesztéséhez is. Az elmúlt évek alatt keményen dolgoztunk azért, hogy akinek valamilyen kommunikációs megoldásra van szüksége egy klasszikus, vagy dzsessz zenei produkcióhoz kapcsolódóan, olyan minőségű és áru szolgáltatásokat kaphasson, amelyek a korábban nem léteztek a piacon. A Fidelio.hu-t ma már szinte mindenki nézi, aki a szakmában érdekelt, a Fidelio Magazin 25 ezres példányszámával pedig valószínűleg a legnagyobb elérést produkáló komoly- és jazz-zenei kiadvány.

– Hány állandó munkatárs dolgozik mindezen?

– A csapat lépésről lépésre nőtt: Kenéz László, Kádár-Csoboth Judit és Lak Sándor szinte a kezdetektől velem dolgozott, s az utóbbi hónapokban kiegészült Filip Viktóriával, Harkányi Lászlóval, Kovács Beával és Morvai Katalinnal. A cikkeink, recenzióink nagy részét külsős munkatársak írják, mi a hírszerkesztést, a hírszolgáltatást, az adatbázisok feltöltését-karbantartását, az informatikai munkákat és a marketinget vállaljuk magunkra. Egy ez kicsi, de jó csapat, amelynek ráadásul szinte minden tagja zenész volt egykor.

– Hogyan jött az ötlet, mi köré alakult ez a stáb a kezdet kezdetén?

– Én kiskoromtól kezdve zenével foglalkoztam, zongoristának készültem, majd – még előkészítő koromban – Batta András kapacitált, hogy menjek a zenetudományira is. Később viszont úgy éreztem, hogy a tudományos világ túlságosan kevésbé éri el azt a közönséget, amelyért dolgozik. Az informatika iránt már régebb óta komolyan érdeklődtem, emellett éveken át foglalkoztam befektetésekkel is, amikor a fejembe vettem, hogy készítek egy igazán jó internetes komolyzenei

oldalt. Amikor 2001 őszén másodszorra veselkedtem ennek neki, odahaza elkezdtem klasszikus zenei adatbázisokat feltölteni az internetre... Így indult, aztán az egyik ötlet hozta a másikat. Persze a legnehezebb feladat az, hogy megtaláljuk a forrásokat a működéshez. Gondolom, sokan hiszik, hogy elsősorban támogatásokból, állami pénzből élünk. Pedig a bevételeink 85-90 százalékát mi keressük meg a hirdetési és az informatikai piacról, az állami támogatás aránya tehát – kivált a hasonló kiadványokhoz képest – kifejezetten alacsony. Szerettünk volna olyan kommunikációs megoldásokat hozni a magyar piacra, amelyekre szerintünk égető szükségük volt a rendezvényszervezőknek. A fesztiválokban nagyon kevés pénzük van a kommunikációra, a valóban profi szolgáltatást nyújtó ügynökségeket nem tudják megfizetni. Mi találtunk egy olyan piaci rést, ahol nagyon jó áron tudjuk biztosítani az elérhetőséget számukra – számos szolgáltatásunk teljesen ingyenes.

– *A klasszikus zene és a dzsessz mellett világzenével is foglalkoznak. Mi alapján húzták meg a határokat?*

– A világzene olyan szorosan összefonódik ma már a dzsesszrel, hogy szinte lehetetlen egymástól szétválasztani őket. A világzene kifejezést eredetileg a külön-

böző, egymástól korábban elszigetelt zenék egymásra találásából született produkciókra használták, de ma már így neveznek szinte mindenféle etno-vonatkozású zenét. Akárhogy is alakuljon a terminológia, az bizonyos, hogy ez egy hihetetlenül izgalmas területe a zenének. Legalábbis Bartók és Kodály óta a népzene része a zenei „magaskultúrának” is, a dzsessz pedig a múlt század egyik legerőteljesebb zenei irányvonala, ami máig képes a megújulásra. A világzene pedig mindkettőhöz ezer szállal kapcsolódik.

– *Januárban elérték a tízezredik regisztrált felhasználót, ez soknak számít?*

– Ez a szám azt jelenti, hogy ennyien vannak, akik legalább egy e-mail erejéig megadták adataikat, s így elérhetővé váltak számunkra. Bár Magyarországon állandó vita folyik arról, mekkora az a közönség, amely komolyabban érdeklődik a klasszikus zenei rendezvények, kiadványok iránt, abban általában egyetértés van, hogy valószínűleg csupán néhány tízezer emberről lehet szó. Ha ebből indulunk ki, azt hiszem, szép eredmény, hogy ennyi embernek sikerült felkeltenünk az érdeklődését az interneten keresztül. Most januárban közel félmillió oldalletöltésünk volt, ami bár kulturális viszonylatban nagyon magas szám, a hazai internetes média egészéhez képest viszont elenyészően

apró adat: mi pedig a nagy cégekkel versenyzünk, amikor a reklám-költségvetésekért harcolunk.

– *Mi minden tartozik még a cég profiljába?*

– Informatikai szolgáltatóként is működünk, ebben az évben eddig már kb. négy honlapot adtunk át, lassan kezd kialakulni egy üzletileg is értelmezhető méretű ügyfélkörünk. A hangsúly természetesen a klasszikus zenei kommunikáción van: nem nagyon tudnék olyan, akár közepesen jelentős rendezvényszervezőt, vagy zenekart említeni, amelyekkel valamilyen formában ne kerültünk volna már partnerkapcsolatba. A jelen és a közeljövő újdonsága, hogy már nem csak a saját médiaportfoliónk, hanem számos kapcsolódó termékeket is kínálunk. Folyamatosan fejlődni kell, jelenleg is két-három új terméken dolgozunk. Ezek közül egyet el is árulhatok, hiszen mire ez a lap megjelenik, talán már le is sújt majd a virtuális kalapács az első online árverésünkön. Ezekon olyan termékekre tehetnek vételi ajánlatokat a nálunk regisztrált látogatók, amelyeknek amúgy korlátozott az elérhetősége. Így például a Fidelión lehet megszerezni majd a Sokolov-koncert utolsó tíz jegyét, de a Budapesti Tavasz Fesztivál négy kiemelt rendezvényének utolsó jegyeit is. *Bilkei Éva*

Magyar vezetőségi tagot választott egy világszervezet

A világ legrangosabb előadó-művészeti intézményeit és meghatározó személyiségeit tömörítő Nemzetközi Társaság az Előadó-művészetért (ISPA) éves közgyűlésén egyhangúlag a tisztagú igazgatótanácsának tagjává választotta Kovács Gézát, a Nemzeti Filharmonikusok főigazgatóját. A döntéshozó testületbe ezzel a szervezet történetében először került közép-európai művészeti szakember. A Magyar Zenei Tanács alelnökét, a Magyar Szimfonikus Zenekarok Szövetségének társelnökét és az európai előadó-művészeti szervezet (PEARLE) elnökségének tagját az új pozíció előnyeiről és jelentőségéről faggattuk.

– *Mit jelent önnek ez az elismerés?*

– Roppant nagy megtiszteltetés, főleg annak ismeretében, hogy az ISPA az előadó-művészet igen nagy tekintélyű nemzetközi

szervezete, és hogy ennek a testületnek még nem volt közép-kelet európai tagja.

– *Ez külön jelentőséggel bír?*

– Valószínűleg igen, hiszen maga a szervezet eredetileg amerikaiaként indult, akkor még ASPA (American Society for the Performing Arts) néven. Ez a név jó húsz évvel ezelőtt változott ISPA-ra, ami-ben már benne foglaltatik a nemzetköziség. A társaság először természetesen az angolszász országokkal bővült, de amikor én először közvetlen kapcsolatba kerültem a szervezettel, 2002-ben, már dél-afrikai igazgatója volt, az igazgatótanács tagjai pedig Szingapúrtól Brazíliáig, Nagy-Britanniától Amerikáig különféle nemzetekből kerültek ki.

– *Ön szerint minek köszönheti ezt a megtisztelő jelölést?*

– Talán eddig nem nagyon mutatott ilyen irányú aktivitást ebből a régióból kolléga, felfigyelhetek mindarra, amit tesszek. Nagy valószínűséggel az is sokat nyomott a latba, hogy szert tettem némi gyakorlatra az Európai Unió szervezetben, a PEARLE-ben, de a végső lökést az adhatta meg, hogy viszonylag rövid idő alatt sikerült a Művészetek Palotájával együttműködésben tavaly szeptemberben tető alá hoznom egy európai regionális ISPA-konferenciát. Néhány éve figyelem a szervezet tevékenységét, és úgy érzem, az európai kultúra és előadó-művészet súlyánál kisebb mértékben van jelen a tevékenységében. Észak-Amerika súlya teljesen érthető, és az is nagyon dicsérendő, hogy az utóbbi időben Dél-Amerikára, Ázsiára, sőt, az afrikai kontinensre is erősen fókuszált a társaság, de nekem, mint európainak, az volt az érzésem, hogy erre